

LAPKRITIS * 1999 * NOVEMBER

VOL 50/NR.9

EG L U T Ė

LAPKRITIS / NOVEMBER / 1999 Vol. 50 / Nr. 9

TURINYS

- 1 PADĖKOKIM DIEVUI, *Agnė Patumsytė*
- 2 IŠ TAUTOSAKOS LOBYNO
- 4 RAGANIUKAI, *Ramutė Skučaitė*
- 5 IŠ PASAKŲ SKRYNIO
- 9 LIETUVIŲ KALBOS SKYRELIS
- 11 MŪSŲ KŪRYBA
- 20 LIŪTUKAS, *Laima Matutytė*
- 21 IŠ ISTORIJS LOBYNO
- 25 KAČIUKAS MURKLYS
- 25 SKAIČIUOTĖ
- 26 AR ŽINAI?
- 30 GALVOSŪKIAI
- 32 JUOKŲ MAIŠELIS
- 34 DĖKOJAME MŪSŲ RĖMĖJAMS

Viršelis: dail. Juozas Kvietinskas

EG LUTĖ: mėnesinis lietuviškas laikraštėlis vaikams užsienyje. Išleina 10 numerių per metus; prenumerata - 15 US dol., (Lietuvą ir kitus kraštus - 20 US dol. Atsiųstą medžiagą redakcija taisy ir tvarko savo nuožiūra.

REDAKCIJA: 13648 Kickapoo Trail, Lockport, IL 60441

LEIDŽIA: JAV LB Švietimo Taryba

REDAKTORĖ: Regina Kučienė

TECHNINĖ REDAKTORĖ: Audronė Norušienė

ADMINISTRATORIUS: Viktoras Kučas

13648 Kickapoo Trail, Lockport, IL 60441

Tel. (708) 301-6410; Fax: (708) 301-6410

EG LUTĖ (USPS 169-200) a magazine for children in the Lithuanian language. Published monthly except July and August. Yearly subscription \$15.00, single copy \$1.50, to Lithuania and other countries, \$20.00 (USA currency). Published by Lithuanian Educational Council of the USA, Inc., 13648 Kickapoo Trail, Lockport, IL 60441. Second class postage paid at Lockport, IL 60441. Postmaster send address corrections to: EGLUTE, Lithuanian Educational Council of the USA Inc., 13648 Kickapoo Trail, Lockport, IL 60441.

Printed by Ričardo spaustuvė, Palos Hills, IL 60465

PADĖKOKIM DIEVUI

Agnė Patumsytė

*Mūsų Tu Kūrėjau,
Dieve Visagali,
Tu sukūrei žemę,
Gėlę ir medelį.*

*Ačiū, kad sutvėrei
Tu pasaulį šviesų,
Paukštį, gyvūnelį
Ir saulytę šviesią.*

*Tu davei mums sargus,
Angelus geruosius.
Jie mus myli, saugo
Nuo visų pavojų.*

*O Dievuli mielas,
Kaip atsidėkoti,
Kad sutvėrei žmones
Ir gerumo širdį.*

IŠ TAUTOSAKOS LOBYNO

VĖLINĖS

Savo gyvus artimuosius įvairiomis progomis prisimename. Specialiai jiems pagerbti švenčiame vardadienius ir gimtadienius. Nepamirštame ir savo mirusiųjų. Jiems prisiminti yra paskirta metuose viena diena – lapkričio 2 diena. Tai Vėlinių Diena (All Souls Day).

Lietuvoje tas gražus paprotys yra labai senas. Žmonės ne tik puošdavo savo mirusiųjų kapus įvairiomis gėlėmis, bet ir meldavosi. Bažnyčioje tą dieną būdavo pamaldos, o vakare iškilminga eisena – procesija į kapus. Žmonės, giedodami ir rankose nešdami degančias žvakutės, eidavo į kapus. Kiekvienas stengdavosi tą dieną aplankyti savo artimųjų kapus ir pastatyti ant jų degančią žvakutę. Žvakutės uždegdavo ir ant apleistų, užmirštų kapų. Mat, tikėjo, jei niekas jų neprisimins, tai jų vėlės vaidensis ir bus pavojingos žmonėms. Visi kapai mirgėte mirgėdavo degančių žvakučių jūroje. Žmonės tikėjo, kad žvakių šviesa ir maldos nušviečia vėlės kelią į dangų.

Seniau žmonės tikėjo, kad Visų Šventų naktį visas vėlės paleisdavo iš skaistyklos. Jos galėjo laisvai aplankyti tas vietas, kur anksčiau gyveno. Todėl Vėlinės buvo vėlių ir piktųjų dvasių ir vaiduoklių klajojimo laikas. Vėlės prašydavo iš gyvųjų maldų, o piktosios dvasios ir įvairūs vaiduokliai slankiodavo, norėdami ką nors blogo žmonėms padaryti. Todėl Vėlinių vakarą žmonės be reikalo niekur neidavo ir sėdėdavo namuose. Tą dieną negalima buvo linksmintis, dainuoti, šokti, groti, kad nereikėtų visus metus liūdėti.

Seniau ne tik Lietuvoje tikėjo, kad Vėlinių vakarą pasirodo vėlės ir įvairūs vaiduokliai. Tuo tikėjo ir Amerikoje. Nuo to yra išlikęs Halloween. Tai – vaiduoklių vakaras. Tik dabar ne vaiduokliai pasirodo, bet vaikai, visokiomis baidyklėmis apsirengę, eina prašydami saldinių.

Žodžiai

įvairiomis: įvairus – visoks, nevienodas (various)

progomis: proga – tam tikras laikas, kada gali ką nors padaryti (occasion)

stengdavosi – dėjo jėgas, norėjo ką padaryti (strive for)

mirgėdavo – marguodavo, mirguliudavo (twinkle)

vaidensis – vaiduokliai rodysis

*skaistyklos: skaistykla – vieta, kur atgailauja vėlės, kol patenka į dangų
(purgatory)*

piktųjų dvasių: piktoji dvasia – velnias

vaiduoklių: vaiduoklis – šmėkla, baidyklė (spook)

klajojimo: klajojimas – klaidžiojimas, keliavimas šen ir ten (wandering)

slankiodavo – vaikščiodavo pakampiais

RAGANIUKAI

Ramutė Skučaitė

*Senės raganos anūkai –
Trys gauruoti raganiukai:*

*Vienas kiškio daržą mina,
Antras – avį paklaidina,
Ir abu, nakties sulaukę,
Kaip vilkai lig ryto staugia.*

*Trečias – vabalą apklosto,
Sraigiukus mažus paglosto,
Ir, sėdėdamas ant rąsto,
Brolių nuodėmes apmąsto...*

*Senės raganos anūkės –
Strazdanotos raganiukės:*

*Dvi – ne savo žirnius aižo,
Lokio priešpiečius išlaižo,
Ir, po vieną išsiskyre,
Lekia zvimbdamos per girią.*

IŠ PASAKŲ SKRYNIOS

BAIDYKLĖ

M.S.

paruošė Danguolė Sadūnaitė

Visa vasarą ponų Petersonų ūkyje, javų lauke išstovėjo baidyklė. Pats ponas Petersonas tą baidyklę tenai pastatė, kad paukščiai – ypač varnos – nelestų javų.

Kai javus nupiovė ir nuvežė į kluoną, baidyklės darbas buvo baigtas. Bet ji tebestovėjo tuščiame lauke.

Vieną dieną ponia Petersonienė ir sako savo vyrui:

— Ta baidyklė laukuose mane gasdina. Ji nėra paprasta baidyklė. Šį rytą tikrai mačiau ją

šokančią.

— Šokančią baidyklę? – pakėlė akis ponas Petersonas nuo laikraščio ir vėl greit jas nuleido.

Kaip tik tuo metu Algis skaitė knygą. Ir jis pakėlė akis nuo puslapio ir žvilgterėjo į mamą.

— Mama, baidyklės nešoka, – pasakė Algis.

— Ši baidyklė, Algimantai, šoko, – tarė mama. – Bent man taip atrodė. Aš pati mačiau, kaip ji judino kojas.

— Greičiausiai vėjas ją įsiūbavo, – prasitarė ponas Petersonas.

— Dėl to ir yra keista. Ši rytą vėjo visai nebuvo, o baidyklė šoko. Aš dar gerai prisimenu, kad kieme ant virvės padžiauti baltiniai visai nejudėjo, – aiškino mama. Algis su tėčiu į ją labai atidžiai žiūrėjo.

— Gal tau reikia akinių? – šyptelėjo ponas Petersonas.

— Nieko blogo, mama. Ir jauni akinius nešioja, – tarė Algis.

Mama į tai nieko neatsakė. Ji tiktai papurtė galvą ir toliau šluostė indus. Anksti sekantį rytą Algis prisiminė, ką mama buvo sakiusi.

Dar prieš pusryčius jis išėjo į laukus pasivaikščioti. Jis labai

norėjo baidyklę apžiūrėti iš arti. Iš tolo ji atrodė tokia, kaip visuomet.

Priėjęs artyn, Algis baidyklę apėjo iš visų pusių. Kuokštai šiaudų jai kyšojo iš švarko rankovių ir iš ilgų kelnių. Ant galvos ji turėjo seną Algio tėvelio skrybėlę, o jos veidas, išpaišytas

ant senos paklodės gabalo, dar buvo nenublukęs. Baidyklė stovėjo labai ramiai, pritvirtinta prie stulpo. Bent tuo momentu, ji tikrai nešoko.

Po pietų, kai Algis grįždamas namo iš mokyklos, netyčia žvilgterėjo į baidyklę, jis išplėtė akis iš nustebimo. Baidyklė linksmi judino kojas. Ji šoko, pririšta prie savo stulpo. Bet kai Algis pribėgo arčiau, šokis staiga pasibaigė.

— Mama, — pasakė Algis, įėjęs į virtuvę, — aš irgi mačiau, kaip baidyklė šoka. Ji tik dabar šoko, kai grįžau iš mokyklos.

— Šokanti baidyklė? — nenorėjo tikėti Algio tėtis. — Baidyklė šokanti be vėjo? Negirdėta, neregėta.

Ar mokykloje besimokydamas, ar namuose, ruošdamas pamokas, Algis vis negalėjo tos baidyklės užmiršti. Sėdėdamas prie didelio virtuvės stalo su savo knygomis, jis vis pasižiūrėdavo pro langą.

Kelis sykius Algis ėjo baidyklės tikrinti. Ir kelis sykius jis ją matė šokant. Bet tik iš toliau. Kai jis ateidavo visai arti, baidyklė nebešoko.

Galų gale, anksti šeštadienio rytą, Algis nusprendė baidyklės paslaptį išaiškinti. Jis nuėjo

į lauką, kur stovėjo baidyklė ir atsisėdo netoli jos.

— Nesitrauksiu iš čia, kol nesužinosiu, kaip ta baidyklė šoka, – tarė sau Algis. Jis sėdėjo labai ramiai, nesidairydamas. Ir ne ilgai jam teko laukti!

Netrukus dvi mažos voveraitės atbėgo iš kitos lauko pusės. Jos pribėgo prie baidyklės. Viena po kitos vikriai užlipo stulpu ir dingo baidyklės kojose. Dabar baidyklė ėmė šokti!

Algis parbėgo namo, įvirto į virtuvę ir sušuko:

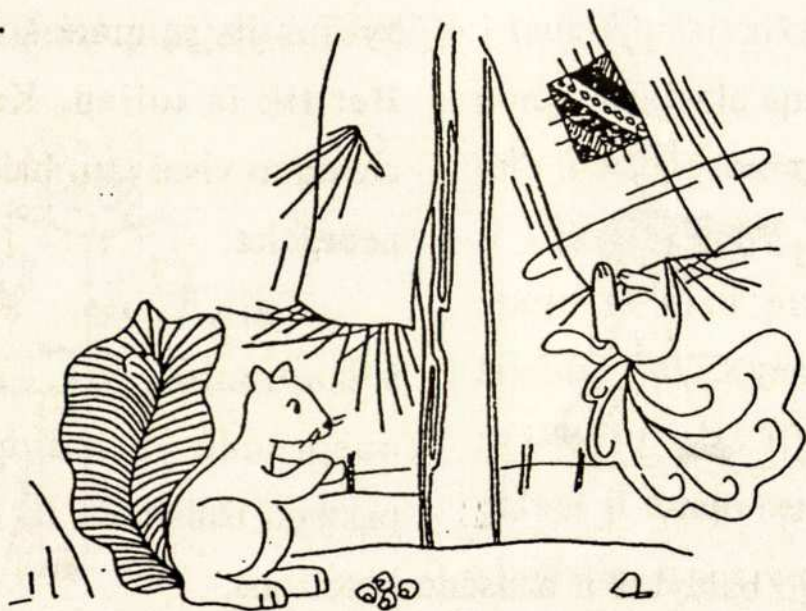
— Mama, tėtė, aš žinau, kodėl baidyklė šoka!

Atgavęs kvapą, aiškino toliau, kol mama kepė kiaušiniene.

— Atbėga dvi mažos, pilkos voveraitės. Jos įlenda į baidyklės kojas, ir tada ji šoka. Baidyklė tikrai šoka be vėjo!

— O aš žinau, kodėl voveraitės landžioja po baidyklės kojas, – prabilo tėtis. Mat, kai baidyklę stačiau, į jos kojas įkišau ne tik šiaudų, bet ir kukurūzų. Voveraitės mėgsta graužti kukurūzų grūdus!

Sužinoję šokančios baidyklės paslaptį, visa Petersonų šeima saldžiai nusijuokė. Algis mokykloje aprašė visą šokančios baidyklės istoriją.

LIETUVIŲ KALBOS SKYRELIS

Pilgio pamokėlė apie mišriuosius dvigarsius

Stirna su elniu žinojo, kad jų varduose yra po gražų dvigarsį... Betgi tie dvigarsiai neatsiranda iš nieko. O senasis vilkas Pilkis jau buvo susidūręs su dviem il ir nusimanė, kaip galima išgauti daug skambių dvigarsių. Miško laukymėje jis turėjo išsiklojęs kuo puikiausią lentelę su paaiškinimais. Ten sakoma, kad mišriųjų dvigarsių yra **16** ir kad jie žymimi balsių **a, e, i, u** ir

priebalsių l, m, n, r samplaikomis: al, am, an, ar, el, em, en, er, il, im, in, ir, ul, um, un, ur.

* * * * *

Netyčia išsibarstė skiemenys. Surink juos ir sudėk sakinius.

Apie rudenį

DE RU NI ME NU DŽIAI ME LA TA PUS

Apie katiną

LA RAI KA NYS BAL PIE TA NA

Rašykime taisyklingai

Įsidėmėkite šių veiksmažodžių ir daiktavardžių rašybą: bąla, šąla, gęsta, glęžta; ąsa, ąsotis, ąžuolas, lęšis, vąšas, žąsis, žąslai.

Jeigu a, e, i, u giminiškuose žodžiuose kaitaliojasi su an, en, in, un, žodžių šaknyje rašome nosinę: siųsti – siuntė, ręsti – rentė, lįsti – lindo, mįslė – minti, pažįstamas – pažinti.

Nerašykite nosinių raidžių žodžiuose: ryžosi, gresia, graso, drasko, įgrysta, ištesi, priežastis.

* * * * *

AR ŽINOTE, KAD

sakome / kartais,
retkarčiais,
kartkarčiais,
kartkartėmis,
tarpais,
nuolat,
dažnai,

BET nesakome

laikas nuo laiko.

ĮSIDĖMĖKITE!

Sakome / laikui bėgant,
su laiku,
ilgainiui

BET nesakome

laiko bėgyje.

Sujunkite derančius žodžius

tėvelis	geltona
mama	naujas
saulė	linksma
vardas	žalia
knyga	gražus
daina	gera
automobilis	baltas
sniegas	įdomi
žolė	geras

MŪSŲ KŪRYBA

Pirštai be antspaudų

Rašinys, laimėjęs II vietą LB Švietimo tarybos skelbtame rašinių konkurse

Ne visur mėlyni debesėliai virš galvos skrenda ir po kojų vešli žalia žolė žaliuoja. Viename tamsiame mieste gyvena Deana Kursytė ir jos artimiausia drauge Laura Poškutė. Tame mieste Deana fotografuoja visokius dalykus, bet daugiausia jai patinka fotografuoti žmones. Jie visi skuba, eina, važiuoja, ir niekas jos nemato ir nežino, ką ji daro. Kai užaugs, Deana nori būti profesionale fotografe, bet vienas žmogus gal jai neleis užaugti, nes jina nufotografavo žmogų, kurį neturėjo fotografuoti.

Suskambėjo telefonas.

— Labas. Ar Laura namuose?

— Taip, čia Laura kalba.

— Oi, man kas nors keisto atsitiko! – pasiskundė Deana.

— Kas yra, kas atsitiko? – paklausė Laura.

— Aš buvau mieste ir fotografavau. Kai grįžau namo, pamačiau per televiziją, kad vienas vyras bandė apvogti parduotuvę, o kitas žmogus bandė jį sustabdyti. Vagis jį nušovė! Grįžus namo, aš nuėjau į savo tamsų kambarį išryškinti savo nuotraukas. Visos labai gerai

išėjo išskyrus vieną. Nuotraukoje aš pamačiau tą vagį, kurį mačiau per televiziją. Toje nuotraukoje buvo tas vyras, kuris nušovė parduotuvės savininką.

— Jėzau, tu meluoji!?! Ar tiesa?

— Nemeluoju. Ir dabar aš nežinau, ką daryti. Laura, ką aš turėčiau daryti?

— Paskambink policijai, ir parodyk tą nuotrauką jiems... jie gal galės šį žudiką surasti ir nuteisti teisme.

— Gera idėja. Aš dabar tuoj pat nueisiu. Ačiū, ir sudiev.

— Sudiev, būk atsargi.

Deana nuėjo į policiją.

— Labas, ar jūs esate policininkas? Ar jūs galite man padėti? – paklausė Deana.

— Kas yra, kas atsitiko?

Deana išpasakojo savo dieną policininkams. Jinai taip pat parodė nuotrauką ir jiems padavė. Nuotrauka buvo nelabai aiški, tai policininkas jos paklausė ar jinai atsimena to vyro veidą. Deana pagalvojo ir pasakė, kad atsimena. Policininkas pašaukė dailininką, kuris nupiešė žudiko veidą pagal Deanos atpasakojimą. Policija perdavė televizijos stotims piešinį, kad klausantys žinių galėtų pamatyti žudiko veidą.

Kai Deana grįžo, suskambėjo telefonas.

— Deana, ar matei žinias? Per žinias komentatoriai pasakė tavo vardą ir pavardę. Taip pat jie parodė to žudiko nuotrauką. Jie sakė, kad su tavo pagalba gal ir pagaus tą žudiką. Deana,... jeigu tas žudikas tavo vardą žino, ar jis gali tave surasti?

— Aš nemanau?

— O, tai gerai, būk atsargi ir labanaktis, – Laura padėjo ragelį.

Praėjo savaitė, ir niekas neatsitiko Deanai. Vieną vakarą ji buvo viena namuose ir nutarė tą vakarą išryškinti naujas nuotraukas. Deana nuėjo į savo tamsų kambarį. Ji pasiruošė ryškalus ir vandenį. Deanai besiruošiant daryti nuotraukas, ji staiga ką nors išgirdo. Tyliai ji išėjo iš to tamsaus kambario ir pro langą pamatė, kad tik pradėjo lyti. Deana truputį pasijuokė iš savęs, kad ji buvo tokia kvaila. Ji sugrįžo į tamsų kambarį ir toliau dirbo. Staiga jos durys atsidarė, ir ji žiūrėjo į veidą, kuris jai buvo nematytas.

— Ar tu žinai, kas aš esu? Ar žinai? – tas vyras šaukė.

— Kas? – Deana klausė vos neverkdama.

— Ar manęs nepažįsti? Mano nuotrauką turi!

Staiga Deana suprato, kas šitas vyras yra ir, paėmusi indelį su rūkštimi, metė į jo veidą. Žudikas savo rūkštimi nuplikytą viedą bandė pagriebti su rankomis, bet Deana to nematė. Ji kuo greičiausia bėgo į lauką. Policininkai važiavo gatve pro Deanos namą, tai jinais juos sustabdė. Kai Deana parodė į savo namą, policininkai įbėgo ir vagį suareštavo.

Daug laiko praėjo, kol Deaną pašaukė į teismą. Ji sėdėjo ir laukė. Teismas užtruko tris savaites. Pagaliau prisiekusieji padarė nuosprendį. Grupės vadas pasakė: „Mes šį žmogų negalime nuteisti.“ Visi pradėjo šnibždėti. „Nes kaltinamojo nudegintas veidas neleidžia niekam jį atpažinti, ir jo nudegintos rankos neleidžia policininkams padaryti pirštų antspaudus.“

Deana grįžo namo, ir to žudiko daugiau nematė.

Daiva Matytė, 7 sk.

Šv. Kazimiero lit. mokykla LA

PUNTUKO AKMUO

Seniai seniai gyveno senelė ir senelis. Jie turėjo sūnų. Toje karalystėje gyveno turtingas ir senas karalius. Jis turėjo gražią dukterį. Karalius norėjo ištektinti savo dukterį už jauno, dailaus ir darbštaus jaunikaičio. Karalius išsiuntė visus tarnus ieškoti karalaitei jaunikio. Tarnai ieškojo tris dienas, bet niekaip negalėjo surasti tinkamo jaunikaičio.

Tuomet įsakė karalius sukviesti visus karalystės gyventojus į puotą girios aikštėje.

Karalius su savo tarnais galvojo, kokią užduotį duoti tiems jaunikaičiams, bet nieko nesugalvojo. Tada pasirodė karaliaus kvailiausias tarnas. Jis ėmė ir išsakė karaliui savo mintį:

— Aš vakar ir šiandien galvojau, galvojau ir sugalvojau! Tegul karalaitė išteka už to, kuris yra labai stiprus. Tegul tas jaunikaitis pakelia ir paneša didžiausią akmenį šioje karalystėje.

Karalius ir jo tarnai labai apsidžiaugė ir pasveikino kvailelį. Dabar visi žinojo, kad tas kvailelis buvo nebe kvailelis.

Karalius išsiuntė savo tarnus ieškoti didžiausio akmens karalystėje.

Apie puotą girios aikštėje sužinojo senelis, senelė ir jų sūnus. Jie taip pat atėjo į šventę.

Tarnai tempė didelį akmenį tris dienas ir tris naktis, su daugybe arklių ir kareivių. Jie atitempė akmenį į girios aikštę. Visi buvo labai pavargę. Tada vyriausias tarnas užlipo ant pakyls ir pasakė visiems susirinkusiems, kad reikia pakelti akmenį ir pernešti į kitą vietą.

Vieni jaunikaičiai bandė pakelti akmenį pirmą dieną, o likusieji – antrą dieną. Niekas negalėjo pakelti akmens nei pirmą, nei antrą dieną.

Liko dar paskutinė trečia diena.

Senelių sūnui reikėjo pakelti ir panešti akmenį trečią dieną. Jis labai jaudinosi ir galvojo, kaip čia bus. Jaunikaitis sėdėjo prie upės ir svarstė ką daryti.

Tą naktį pas jį atėjo velnias ir pasakė:

— Jei tu, jaunikaiti, nori laimėti karalaitės ranką, klausyk ką aš tau pasakysiu.

Jaunikaitis pagalvojo ir sutiko klausyti vielnio. Štai ką velnias jam kalbėjo.

— Aš tau pernešiu tą akmenį, bet taip pat man turėsi padėti. Ryte, kai gaidžiai užgiedos trečią kartą ir saulė užtekės, aš išnyksiu. Man reikia, kad tu tuos gaidžius užlaikytum.

Jaunikaitis pagalvojo ir sutiko. Bet jis perprato velnią ir pagalvojo: Jeigu aš negalėsiu gaidžių sulaikyti, tai bus ne mano kaltė.

Jaunuolis padėjo velniui sugaudyti visus gaidžius, o paskui velnias nusuko jiems galvas. Bet vienas gaidys liko ir velnias to nežinojo. Mat tas gaidys buvo įsispraudęs į kamputį ir miegojo. Velnias jo nepastebėjo.

Ryte susirinko visi žmonės girios aikštėje ir pamatė perkeltą akmenį ir prie akmens stovintį jaunikaitį. Visi labai džiaugėsi. Velnias jau buvo pasiruošęs pavogti didžiulį akmenį. Bet jaunikaitis ėjo ir pamatė gražų, mažą akmenuką, gulintį ant žemės, o tas jam ėmė ir pasakė:

— Pakelk mane! Pakelk mane!

Jaunikaitis pakėlė tą akmenuką ir iš jo pasidarė gaidys. Tas gaidys pradėjo giedoti pirmą kartą, antrą kartą ir kai trečią kartą užgiedojo, velnias išnyko.

Žmonės pavadino tą akmenį „Puntuko akmeniu“. Akmuo taip ir

liko ten gulėti.

Jaunikaitis vedė karalaitę. Karalius iškėlė didžiulę puotą. Aš irgi ten buvau, midų gėriau, per barzdą varvėjo, burnoj nieko neturėjau.

Jeigu jūs nuvažiuosite į Anykščius, būtinai nuvažiuokite prie Puntuko akmens. Jis dar tebestovi. Gerai pasidairykite, gal pamatysite jaunikaitį ir karalaitę. Gal ir jus pakvies į puotą.

Eglė Petraitytė, 7 sk.

K. Donelaičio lit. mokykla Vašingtone

Mano Lietuva

Aš esu gimęs Lietuvoje, gal todėl mane labai traukia į šitą šalį. Ten gyvena mano seneliai ir dar daug giminių. Lietuvoje aš galiu atsipalaiduoti, pamiršti visas savo bėdas. Lietuva – tai mažas kraštas, kuriame yra viskas geriausia. Mano tėvynė – tai kalneliai, čiurlenantys upeliai, pievos pilnos gėlių, naktį grojantys žiogai... Mano nuomone, Lietuva skiriasi nuo Maskvos. Maskva – tai fabrikai, mašinos, parduotuvės. O Lietuva pilna šilumos, meilės, mažyčių kaimelių. Lietuvoje žmonės daro viską patys: augina gyvulius, sodina daržoves, medžius, arija žemes. Lietuva, palyginus su šituo didžiuliu miestu, – tai mažas kaimelis. Gal todėl ir yra Lietuva man brangiausia vieta.

Vilnius – tai Lietuvos sostinė. Čia Gedimino pilis, Katedra, Senamiestis. Pilies gatvėje gali nusipirkti suvenyrų, odos, medžio gaminių, akmenukų ir visokiausių smulkmenų.

Palanga, Nida, Šventoji, Klaipėda – tai miestai, esantys prie Baltijos jūros. Vasarą ten būna daug užsieniečių, turistų ir šiaip atvažiavusių

pailsėti žmonių iš kitų Lietuvos miestų. Šiuo metų laiku ten ypač linksma: šviečia saulė, vaikai dūksta, laksto, džiaugiasi vasara.

Sunkiau gyventi diedukams, bobutėms kaime, kurie turi auginti karves, kiaules ir visokius naminius gyvūnus, nes jiems tenka šienauti žoles ir šiaip daug dirbuotis. Visą vasarą jie triūsia daržuose ir sodybose. Bet jais rūpinasi vaikaičiai, sūnūs, dukterys.

Vasarą, kai nuvažiuoju į kaimą, aš būtinai padedu močiutei su seneliu. Kai nėra darbo daržuose, aš einu prižiūrėti savo mažąją broliuką. Vakarop, įsisodinęs vaikus į mašiną, dėdė nuveža išsimaudyti. O jau vakare močiutė moko mane megzti ar siūti. Prieš einant vakarieniam būtinai turi papasakoti seneliui, ką gero per dienele nuveikei. O tada senelis su močiute nuspręs, ar nusipelnei vakarienės.

Kai pavargstu didžiulėj Maskvoj, aš prašau mamos, kad mane nuvežtų į Lietuvą. Ten aš galiu pailsėti nuo mašinų, užteršto oro. Lietuva – tai mano brangiausias kampelis pasaulyje, mano ilgesys ir mano ramuma.

Monika Feinaitė

„Šaltinėlio“ lietuviška mokykla Maskvoje

Mano svajonių šalis – Lietuva

Aš gimiau Lietuvoje. Dvejų metų išvažiavau su tėvais gyventi į Ragainės rajoną (Mažoji Lietuva).

Pirmą kartą išgirdau apie Lietuvą seniai, kai buvau dar maža. Daug apie Lietuvą pasakojo močiutė Stasė. Ji yra mano mamos mama. Močiutė Stasė dirba ūkyje. Dabar nebeturime laiko kalbėti, nes išeiname į mokyklą.

Kai dar nėjome į mokyklą, ji pasakodavo apie savo motiną. Jos mamytė gyveno viename Lietuvos kaime. Tas kaimas buvo labai gražus. Netoli namų buvo ežeras. Pavasarį, vasarą ir rudenį visi ežere gaudydavo žuvis. Vasarą jame maudydavosi.

Daug ką apie Lietuvą kalbėjo mano tėveliai.

Kai buvau maža ir pirmą kartą važiavau traukiniu iš Pagėgių į Tauragę, Lietuva man atrodė tokia maža. Dabar žinau, kad Lietuva didelė ir labai graži. Jau buvau Kaune. Pažaislio vienuolyne buvo stovykla. Tada daug keliavome. Pamačiau gražius namus, sutvarkytas gatves, muziejus. Man Lietuva labai patiko.

Lietuva 50 metų buvo Tarybų Sąjungoje. Dabar Lietuva yra nepriklausoma valstybė.

Aš svajoju gyventi Lietuvoje. Ten gyvena mano tetos, seneliai. Jie yra mano tėvelio tėvai. Pas juos buvau ne kartą. Bet vis noriu dar nuvažiuoti.

Lina Genytė, 10 metų

Mažoji Lietuva, Karaliaučius

Mano antra gimtinė

Kai aš būnu Maskvoje, aš visuomet ilgiuosi to mažo žemės lopinėlio – Lietuvos. Aš nežinau, kodėl mane traukia į tą kraštą: ar Lietuvos gamta, ar istorinė praeitis...

Aš žinau, kad manęs visada ten laukia: draugai, giminės... Galima sakyti, jog mano šaknys yra Lietuvoje, nes mano seneliai, mama gimė toje šalyje.

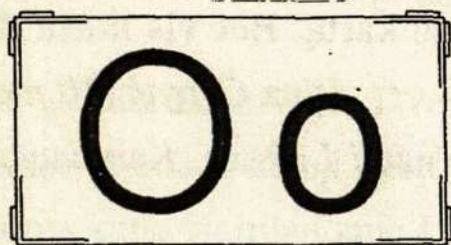
Mano vaikystė prabėgo viename didžiausių Lietuvos miestų – Vilniuje. Man visada patikdavo vaikščioti po senamiestį, grožėtis tais nedideliais namukais, senoviniais pastatais.

Neseniai mes persikėlėm į Palangą. Dabar dažniausiai mes būname šiame mažame miestelyje prie jūros, kur mane visada pasitinka tas gaivus pušų kvapas, jūros ošimas, šiltas vėjas. Palangoje dažnai būna vėjuotų, darganotų dienų, pasitaiko netgi audrų. Bet pavasarį, kai bunda gamta, jūra kai kada į krantą išmeta daug gintarų. Vienas malonumas vaikščioti krantu ir rinkti gintarėlius. Šiemet po Naujųjų metų buvau kitame Lietuvos kurorte – Nidoje. Net žiemą ten yra labai gražu: kalnai, užšalusios marios, visada žalias Raganų kalnas.

Aš žinau, kad Lietuva – mano antroji gimtinė, kurią myliu, kurios ilgiuosi...

Irutė Pereslėgina

„Šaltinėlio" lietuviška mokykla Maskvoje

*Obuolį sode radau.
 Eikš, Onyte, duosiu tau.
 Gal geriausia šitaip bus –
 Padalinsiu jį perpus.
 Tau pusytė, man pusytė.
 Valgo brolis ir sesytė.
 Toks gardus kaip saldainiukas
 Raudonskruostis obuoliukas!*

LIŪTUKAS

Laima Matutytė

*Liūtas gauruotas,
 jis – karalius žvėrių,
 o su mažuoju liūtuku
 tu patirsi daug džiaugsmų.*

*Kaip kačiukas jis meilus,
 kaip kačiukas jis švelnus,
 žaisti mėgsta kaip ir tu,
 su vaikučiais jam smagu.*

Dail. Raimonda Sereikienė

*Liūtukas mažas
 moka net dainuoti,
 būk drąsus ir nebijoki,
 mažas jis nemoka riaumoti.*

IŠ ISTORIJOS LOBYNO

Rambynas

Ši kartą, bičiuliai, mes gerokai pavėlavome. Tiems, kurie čionai atkeliaudavo nors prieš keletą šimtmečių, Rambyno kalnas atsiverdavo iš toliausių tolių, o pasiekus jį, ne juokas būdavo užkopti kalno viršūnėn. Bet ką gi veiksi, kaip neskirta žmogui gyventi, kada jis patsai norėtų, taip ir kelionei laiką mums laumės lemia.

Kol tos laumės audė mūsų likimą, Rambynas tolydžio mažėjo. Pirmoji didelė jo griūtis, Nemuno srovei nuardžius kalno apačią, žmonių atmintyje liko iš aštuonioliktojo amžiaus. 1835 metais įvykusi kalno nelaimė buvo dar didesnė. Vienas to įvykio liudininkas tvirtina, jog iš kalno vidaus tą akimirką pasipylė ugnys. Paskraidė po dangų ir sukritę į Nemuną užgeso. Tačiau visų didžiausia griūtis Rambyną ištiko 1878 metų pavasarį, kai nuslinko į vandenį Rambyno kalno liekanos. Išsilaikė tik medžiais apžėlusi plokštuma, nudaigstyta kalvelių, panašių į pilkapius, – daugiau nieko.

Visos Rambyno paslaptys, nuskendusios Nemune sykiu su kalnu, daugiau į paviršių nebeiškils ir niekam nebus žinomos. Tačiau ir to visko, kas nuo kažin kada iki mūsų laikų čia vyko, net ir mamuto odon nesurašytum. Juo labiau kad ir tų mamutų Žemaitijoje kaip ir neliko.

Kas žinia, tai žinia, kito kalno, kuriuo taip smarkiai ir be perstogės būtų domimasi, nerasi ne tik Žemaitijoje, o ir visoje Lietuvoje. Domėjosi ir savi, ir iš užsienių atklydę, ir bene kiekvienas, nuo

Rambyno apsidairės, būto ar nebūto iš vietos žmonių prisiklausęs, vis nuo savęs pridurdavo, kaip, jo išmanymu, galėjo ar turėjo kas būti. Tai ir atskirk dabar, kad gudrus, kas tikra, kas tik pasaka, – mūsų irgi dėl to lai niekas nekaltina. Be to, juk kiekvienas neapkiautęs vaikas jums patvirtins, kad pasakose surašyta daugiausia teisybės, ir nebėra pasaulyje teisingesnio žmogaus už Miunhauzeną.

Šito barono tėvynainis, vardu Gizevijus, apsidairęs po tolius nuo dar nesugriuvusio Rambyno, 1837 metai išleido knygelę „Rombinus“, kurioje aprašė ne tik prieš dvejus metus įvykusią kalno tragediją, bet ir visokių padavimų už gryną teisybę padavė. Nors daliai tų padavimų esant tikriems Rambyną derėtų visam pasauliui lankyti kaip Jeruzalę, Sinajų ar kita šventas vietas. Sunku pasakyti, kas Gizevijaus pasakota buvo, kas ne, bet juk net sapnai žmogui reikalingi. Krikščionys išganymo ieško Kryžių kalne, o pagonys, jei tokių liko, dar senesnių tikybų sekėjai galėtų melstis prie Rambyno. Naudinga iš jų – tų padavimų, pasakų ir sakmių – kaip iš kevalo branduolį išlukštenti tai, kas vadinama BŪTU, istorine tiesa. Esama mokslų, kurie mums padeda prakalbinti žemę, pelkių dumblą, užmirštus žodžius, – tik vėjas apie praeities laikus nesako nieko.

Taigi ir mokslo žmonėms, sprendžiant iš jų knygų, Rambynas „daugiausia žinomas kaip vakarinių lietuvių apeigų vieta“, nors kai kurie istorikai spėja, jog čia, ant piliakalnio, stovėjusi dar ir skalvių pilis Remigė, kurią 1276 metais kryžiuočiai sunaikino. Vis dėlto net kryžiuočių aprašymuose prisimenama ne ji, o Rambyno kalnas ir šventasis miškas greta. Ir pats kalnas „Didžiojo Prūsijos žemėlapiu paaiškinimuose“ vadinamas „lietuviams šventu“. O tie paaiškinimai surašyti XVI a. pabaigoje, kai tikėjimą mišku, kalnu ir kitų gamtos

pasireiškimų šventumu jau smarkiai draudė Lietuvoje įsigalėjusi krikščionybė. Matyt, tokių draudimų žemaičiai ilgai nepaisė. Štai knygoje „Apie Prūsijos karalystės kalnus“ net 1769 metais rašoma, jog „Rambyne senu papročiu, nepaisydami dvasininkų draudimo, lietuviai atlieka įvairias pagoniškas apeigas“. Maža to, ir vėliau, net XIX amžiuje, „čia keliaudavę žmonės melsti sveikatos, vaisingumo ir ant lygaus akmens (aukuro) dėdavę auką seniesiems dievams“.

Tik 1811 metais tas akmuo buvo Bardėnų malūnininko vokiečio Švarco suskaldytas girnoms. Per tai šis vokiečių nusipelnė blogo vietos gyventojų atminimo ir paniekos. O tą aukurą, pasak padavimo, ant Rambyno padėjęs pats senovės lietuvių dievas Perkūnas. Kaimyninis kalnas vadinamas Šventąja Ramove, joje gyvenusi deivė Laima. Panašu, kad Rambynas buvo apgyventas visų pagoniškojo tikėjimo dievų, eiti į kalną žmonėms buvo galima tik pasipuošus ir su gerais ketinimais...

Nei padavimais, nei tikrove Rambynas nepanašus į kitus Žemaitijos kalnus, pavyzdžiui, Šatriją – liūdnai išgarsėjusią raganų sostinę. Tamsiaisiais viduramžių laikais ten vykdavo slaptos raganų sueigos, čia jos planuodavo juodus savo darbus, už kuriuos buvo teisiamos, kankinamos, deginamos laužuose. Juodkrantėje, ką tik už Kuršmarių, nebetoli nuo Rambyno, tebestūkso Raganų kalnas. Girdėt, neva tenai tamsiomis ir audrotomis naktimis vaidenasi baisūs dalykai, žmonių poilsį trikdo blogi sapnai. O Rambyną amžinai gaubia susikaupimas ir šventa ramybė. Už tai jį žemaičiai pagarbiai saugo iki šiolei. Ne taip seniai, jau šio amžiaus viduryje, už tokį sargą čia buvo šviesios atminties Bitėnų kaimo senelis Martynas Jankus, daug gero padaręs Mažojoje Lietuvoje. Žinantys rašo, kad jis Rambyną labai mylėjo ir

puoselėjo, turėjo ir tvarkė lankytojų knygą, kurstė čia ugnį, pats senatvėje būdamas tarsi vaidila.

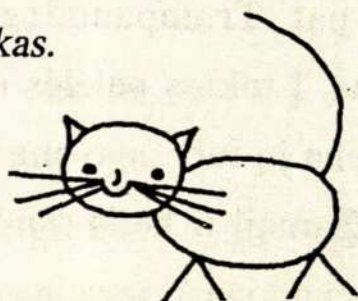
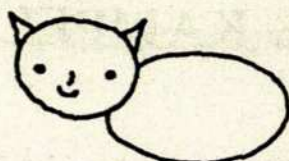
Per visokius karus, vargus ir nelaisves ta Rambyno ugnis buvo gerokai priblėsusi. Tiesa, kalnas su aplinkine medija buvo paskelbtas draustiniu, bet iš tikrųjų labiau drausta tą ugnį saugoti, negu šventas vietas naikinti. Svetimai valdžiai mūsų senieji dievai buvo ne tik ne savi, bet ir draustini. Tačiau ir tada žemaičiai rinkdavosi ant Rambyno kalno. Trumpiausią vasaros naktį švęsdavo Jonines, dainuodavo senovės dainas, sekdamo protėvių sakmes, minėdavo senuosius pagonių dievus ir jiems aukodavo. Dabar, kai tėvynė vėlei laisva ir nepriklausoma, į šias šventes niekieno nedraudžiami sukeliauja žmonės kone iš visos Lietuvos, net iš užsienių. Rambynas iš naujo virsta šventove, ramovės kalnu, kiekvienam, kuris neužmiršo, kad yra lietuvis. Sutikite, kad ir mes ne dovanai čia užkopėme. Leidžiantis panemune ligi marių nėra geresnio daikto, patogesnės viršūnės paskutinį sykį apžvelgti upę. Netoliese prasideda delta, Nemunas plačiai išsilieja, aukštesnės vietos virsta salomis, ir upei tenka šakotis į daugybę srovių, kol dviem vagomis pagaliau pasiekia marių plotį...

Atplukdžiusi visos Lietuvos vandenį, didžioji upė baigia atsakingą savo kelionę. Ir mūsų kelias nuo piliakalnio ant piliakalnio eina galop. Daugiau panemunės piliakalnių, tvirtovių lyg ir neliko, bet kaip tuo pačiu tarpu nepasuksi šalin ir neaplinkysi Klaipėdos pilies, vienintelės likusios kryžiuočių tvirtovės Lietuvos žemėje. Juk būtent čia prasidėdavo visi kryžievių žygiai Nemunu pavandeniui siaubiant per šią kelionę mūsų lankytus piliakalnius ir visą mūsų Tėvynę.

Kačiukas Murklys

Taškas, taškas
kableliukas,
dvi ausytės ir –
kačiukas.

Kojos, uodega, ūsiukai,
štai ir drožia mūs Murkliukas.

SKAIČIUOTĖ

Du varliukai – du berniukai
Dvi varlytės – dvi mergytės
Ant lelijos žiedo tupi
Ir dainuoja į saulytę:

Mes mergytės ir berniukai
Mes varlytės ir varliukai
Niekas mums čionai nerūpi
Tik dangaus šviesa graži
Nesgi esame maži.

Zuikis juokės –
Lūpa plyšo.
Du dantukai
Atsikišo.

Ar sutemę,
Ar šviesu.
Zuikis šypsos
Lig ausų.
Zita Gaižauskaitė

AR ŽINAI?

GYVASIS KAMPELIS

Girioje kiekvienas savaip žiemoja. Kas galėjo, išlėkė. Kas liko, maistu rūpinasi čia pat. Trumpauodegių laukinių pelių maisto sandėliai yra po žeme. Į tokios pelelės urvą įeina kokios penkios šešios olelės. Kiekviena jų turi savo angą, vadinasi, savo duris. Po žeme pelytė turi miegamąjį ir kelis sandėlius. Žiemą tokios pelės miega tik per pačius smarkiausius speigus. Dėl to jos ir daug maisto susineša: net po 5 kilogramus rinktinių grūdų.

Trumpaausė vandeninė žiurkė vasarą gyvena vasarnamy, prie pat upės. Ten ji turi vieną gyvenamą kambarį po žeme. Išeidavo iš to kambario tiesiai į vandenį. Dabar ji įsitaisė sau butą toli nuo upės, lankoje, kupstynuose.

Voverė sandėlį sau įsitaisė viename apskritame savo lizde. Ten ji turėjo riešutų ir skujų. Be to, girioje turi prisidžiovinusi skanėstų. Žiemą ji šokinėja šakomis ir sotinasi džiovintais krembliais.

Daugelis žvėrių jokių sandėlių nepildo žiemai. Rudenį sočiai prisiėda, nutunka ir jiems to užtenka visai žiemai. Juk taukai – tas pats maistas. Jie susikaupia po gyvulio oda ir, kai gyvūnas neturi ką ėsti, taukai išsiskiria, patenka į kraują, o kraujas išnešioja maistą po visą kūną. Taip žiemai ruošiasi lokys, šikšnosparnis ir kiti žvėreliai,

kurie žiemą miega. Nutukę jie net šalčio nebijo.

Žiemą varlė lenda į dumblą. Gyvatė slepiasi po medžių šaknimis, samanose. Skruzdėlės uždaro savo aukštojo miesto angas ir susispiečia į krūveles skruzdėlyno gilumoje.

Parengta pagal V. Bianki

* * * * *

BALTASIS LOKYS – žvėris valkata. To valkatos kailiniai šilti, jie šalčio nepraleidžia. Tankūs gaurai vandeny nepermirksta. Jie nebijo nei šalčio, nei vėtros, nei vėjo, nei ledinio vandens.

Baltasis lokys vaikštinėja, klaidžioja ledynais ir sniegynais; pagauna laimikį – žuvį arba vėpliuką, prisiėda ir tučtuoju parvirsta miegoti, čia pat ant ledo.

O kai išsimiega, vėl keliauja. Dairosi, šniukštinėja, ką čia vėl nutvėrus, kuo čia vėl pilvą prikimšus. Nardo jis vikriai, bėgioja greitai, plaukioja lengvai. Toks gyvūnas ilgai alkanas nebus, ras sau maisto.

Kaip indėnai kariavo

Eidami į karo taką, daugumos genčių indėnai apsirengdavo gražiausiais drabužiais, apsiaudavo geriausiais mokasinais. Savo kūną jie dažydavo karo spalvomis, o ant arklių kūnų piešdavo įvairius ženklus apie savo didvyriškus poelgius. Buvo atliekamos tam tikros apeigos. Indėnai oglalai užmušdavo ir visi kartu suvalgydavo šunį, mat šuo simbolizavo ištikimybę, atsidavimą ir paklusnumą. Kitose gentyse prieš mūšį reikėdavo perverti adatą pro skylutę medinės žmogaus figūrėlės galvoje ar krūtinėje – į tą vietą tikėdavosi kliudyti priešą.

Pirmąjį žygio vakarą kariai įsirengdavo stovyklą, raiti lenktyniaudavo apie ją, paskui, nulipę nuo arklių, šokdavo Karo šokį. Tai buvo tarsi vaidinimas laužų šviesoje, megdžiojant kautynių judesius ir scenas, o kartu ir savotiška mankšta, pratybos prieš mūšį.

Artėdami prie tikslo, indėnai kruopščiai išžvalgydavo vietovę ir priešų stovyklos apylinkes. Buvo puikūs žvalgai ir pėdsekiai.

Nukauti priešą ietimi ar tomahauku buvo garbingiau negu kulka ar strėlė. Didesnė garbė kariui būdavo ne užmušti priešą, bet mūšyje paliesti jį ranka ar specialia lazdele. Tikėta, jog toks palietimas atima iš priešininko dvasines jėgas. Daugelyje genčių priešų nužudymas nebuvo laikomas dideliu koviniu nuopelnu, jeigu prieš tai jis nebuvo gyvas paliestas. Tą patį priešą galima buvo paliesti kelis kartus.

Didžiausios garbės susilaukdavo tas, kuris prasmukdavo į priešų stovyklą ir pagrobėdavo gerai saugomus ginklus arba arklius.

Savo priešininkus raudonodžiai mieliau imdavo į nelaisvę, negu žudydavo mūšyje. Mažos gentys belaisvius vėliau priimdavo į savo

tarpą, įpareigodavo tapti našlių vyrais ir jas išlaikyti. Rečiau belaisvius aukodavo dievams. Deja, daugelyje genčių belaisviai būdavo kankinami, dažnai ugnimi ir žarijomis. Pasmerktajam telikdavo garbingai numirti. Kas ištverdavo kankinimus ir patyčias, su pagarba būdavo minimas ne tik savo gentyje, bet ir priešų stovykloje.

Ir dar vienas dalykas, apie kurį kalbėti bangu, bet pasakyti vis dėlto reikia. Tai skalpai.

Priešų skalpavimas – ne vien indėnų paprotys. Kaip svarbiausias karo trofėjus skalpas buvo žinomas ir senovės Europoje, Azijoje. Mat buvo tikima, kad žmogaus galvoje ir ypač plaukuose slypi gyvybės ir mirties jėgos.

Indėnai išdirbtus skalpus dažniausiai iškeldavo ant specialios trofėjų karties, kai kurios gentys juos prisisiūdavo prie savo drabužių ar skydų.

Šiaurės Amerikoje skalpavimą ypač skatino baltieji kolonizatoriai. Būtent europiečiai ėmė gaminti ir pardavinėti specialius skalpavimo peilius ir mokėti pinigines premijas už indėnų skalpus. Šitaip išnyko ištisos indėnų gentys.

Parengė Danutė Rokaitė

pieš. Rimos Stasiūnaitės

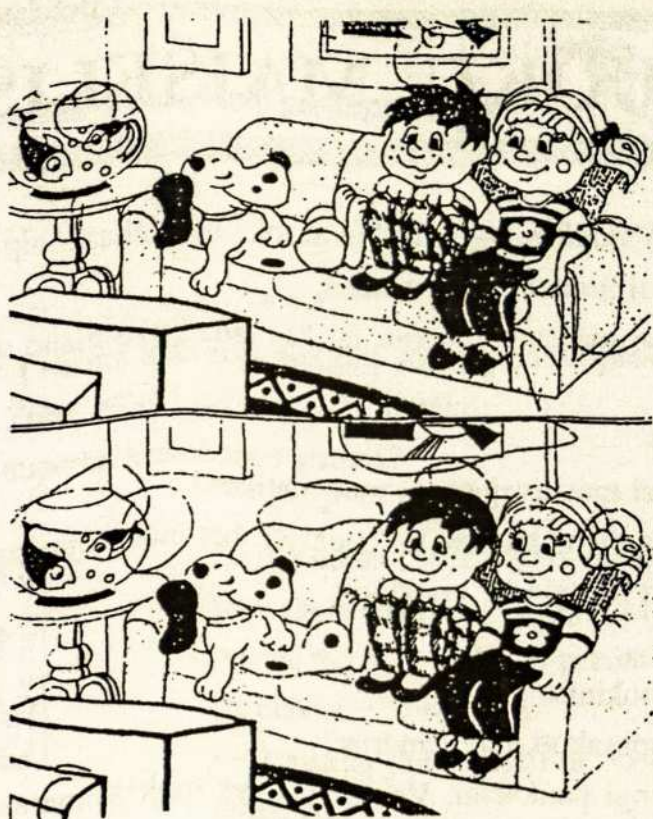
GALVOSŪKIAI

DVYNUKAI

Meškutės mamytės ir meškiai tėvai palieka meškiukus darželyje ramiai. Štai grupė linksmuolių labai panašių – atraski dvinukes meškiukus tarp jų.

PAŽAISKIME KARTU!

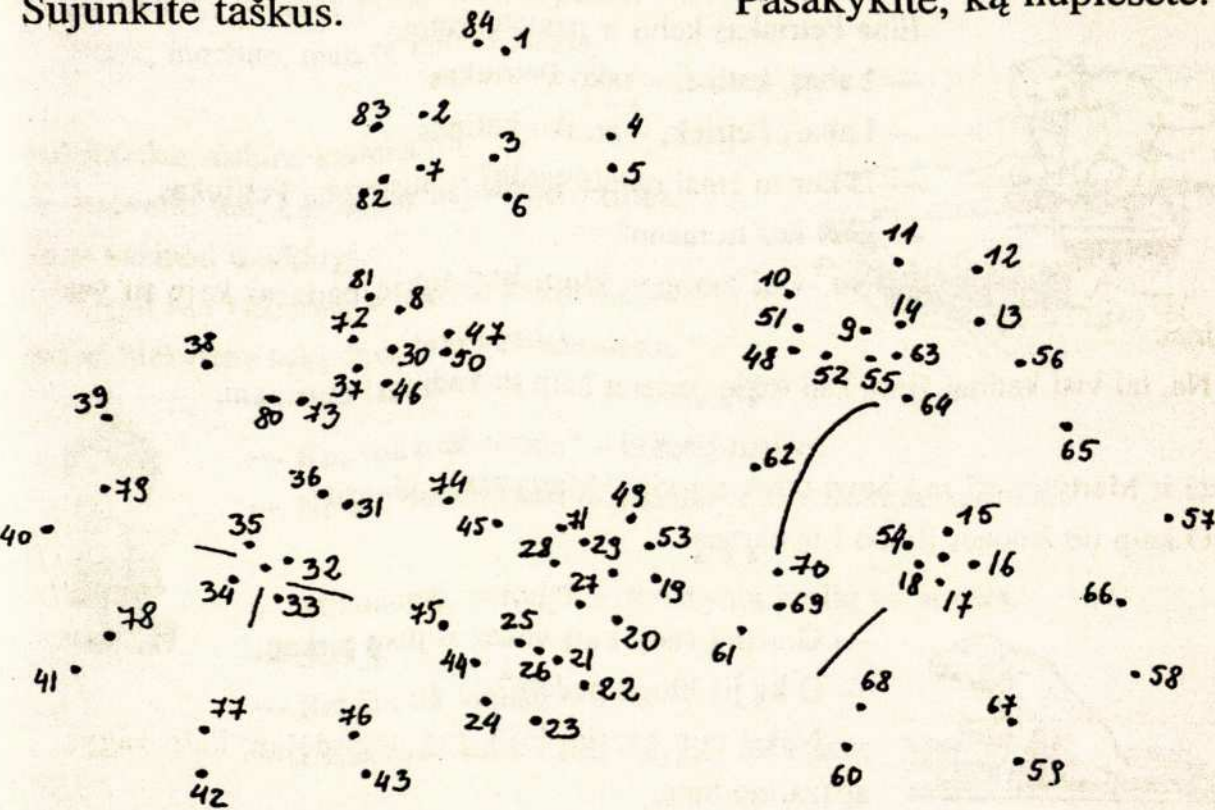

Surask 15 skirtumų.

Nupiešė Rasa Dagienė

Sujunkite taškus.

Pasakykite, ką nupiešėte.

JUOKŲ MAIŠELIS

Seneli, – teiraujasi Valdukas, — ar tu buvai toks berniukas, kaip ir aš?

— Buvau, – linksmi linkteli galva senelis.

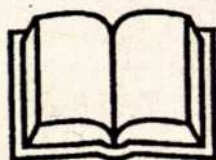
— Jeigu tu irgi buvai mažas berniukas, tai kas tada buvo mano senelis?

• • •

Tėtė klausia sūnaus:

— Kada tu išsitaisysi tuos dvejetus iš matematikos?

— Tėti, aš kiekvieną dieną bandau tai padaryti, bet mokytoja nė minutei nepalieka žurnalo be priežiūros...

• • •

Mokytojas klausia mokinio:

— Jonuk, ką gali papasakoti apie gandrų?

— O, tai labai protingi paukščiai. Vos prasidėjus mokslo metams jie išskrenda į šiltuosius kraštus.

• • •

Eina Petriukas keliu ir pamato katiną.

— Labas, katinė, – sako Petriukas.

— Labas, Petriuk, – atsako katinas.

— Iš kur tu žinai mano vardą? – nustemba Petriukas.

— O iš kur tu mano?

— Na, visi žmonės žino, kad tokie padarai kaip tu yra

katinai.

— Na, tai visi katinai žino, kad tokie padarai kaip tu vadinasi Petriukai.

• • •

Aistė ir Martynas (5 m.) buvo nuvesti į kiną. Martynas ir klausia:

— O kaip tie žmonės įlindo į tą ekraną?

• • •

— Gražinu šunį, kurį vakar iš jūsų pirkau.

— O ką jis blogo padarė?

— Naktį taip garsiai lojo, jog negirdėjau, kaip vagys apšvarino butą.

— Nori, pasakysiu anekdotą?

— Sakyk.

— Gyveno kartą du broliai. Vienas buvo protingas, kitas – kvailas. Protingas sakydavo „taip“, o kvailas „ne“... Žinai šitą anekdotą?

— Ne...

• • •

Atvažiavusi vasaroti į kaimą ketverių metų Aistė pamato pievoje gulinčias ir atrajojančias karves. Žiūri, žiūri į jas nustebusi ir sako:

— Įdomu, kas joms nuperka kramtomos gumos?

• • •

Kartą mokykloje vyko talka ir direktorius paprašė Petriuko nudažyti klasės langus. Po pusvalandžio berniukas prisistato direktoriui ir pareiškia:

— Langus jau nudažiau. O rėmus ar reikia nudažyti.

• • •

Dvejų metų Monika prašo senelės pieno:

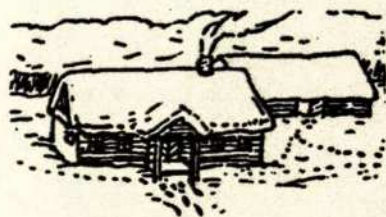
— Duok, mociute, man tų kalvės sulčių.

• • •

Valdininkas aiškina kaimiečiui:

— Pažvelk: ten, kur dabar kėpso tavo troba, turės važiuoti traukinys.

— Tegul sau važiuoja, – atkerta kaimietis, – bet aš kiekvieną sykį durų jam neatidarinsiu.

• • •

— Kas sudaužė lėkštę? – klausia mama.

— Ne aš. Bet daugiau taip nedarysiu, – aiškina Andrius.

• • •

— Mindaugai, parodyk savo dvynių brolių nuotrauką.

— Štai jį.

— Bet čia tik vienas.

— Užteks ir vieno. Kitas – lygiai toks pats.

DĒKOJAME MŪSŪ RĒMĒJAMS

Ema Žiobrienei

už 15 dol. aukā

Lithuanian Educational Council of the USA
13648 Kickapoo Trail Lockport, IL 60441 Tel. 708 - 301-6410

34 eglutė eglutė eglutė eglutė eglutė eglutė eglutė 1999 lapkritis eglutė eglutė eglutė eglutė eglutė eglutė eglutė